

anbefale. Jeg mener overhovedet, at det ikke er saa let i en Lov som denne at faa fastsat det strafferetlige med Hensyn til, hvad der skal forstaaes ved Betleri. Jeg tror heller ikke, der er nogen Trang til en Bestemmelse som denne. Det forekommer mig, at alle maa være bekendte med, at Straf for Betleri forholdsvis idømmes meget høiden; der gaar en ganske umaadelig Mængde Betleri i Svang ligesom med alles Samtykke, baade Politivbrigheders og Borgernes Samtykke, uden at man finder Anledning til at stride ind fra det offentlige Side, og jeg skulde meget betvivle, at der foreligger noget som helst Tilfælde af den Natur, som her er sigtet til, hvor Fattigfolk ved Suletid kunne komme omkring i Husene og modtage milde Gaver, som de pleje, at saadanne Folk ville blive førte til Politikontoret og straffede for Betleri; jeg tror ikke, at det foregaar saa grumme ofte. Men nu maa jeg endelig sige, at denne Bestemmelse i sig selv har en noget ejendommelig Karakter; thi det skal ikke anses som Betleri, at de paagældende modtage Gaver, hvor de pleje at modtage frivillige Gaver, idet man jo saa har modtaget dem tidligere, det vil altsaa sige, at de paagældende kunne vinde Hævd paa Ret til Betleri. Det vil alligevel forvirre hele Begrebet; thi naar den vedkommende beder om en Gave, før han plejer at modtage Gaver et Sted, er det Betleri; men naar han saa kommer igen næste Dag, er det ikke Betleri, saa siger han: Jeg fik i Gaar, altsaa han plejer. Jeg tror ikke, denne Bestemmelse er nødvendig; men efter den ærede Ordførers Udtalelse kom man ogsaa temmelig langt ind paa Gendarmsspørgsmaalet. Dette Gendarmsspørgsmaal er et stygt Spørgsmaal — erkender jeg — som nok kan give Anledning til Udtalelser ved forskellige Lejligheder. Jeg vilde foreslaa, at vi ved Fattigloven lod dette ube af Betragtning. Jeg kan være enig med Ordføreren i, at Vædringsforlaget under Nr. 20 til § 32 meget godt kunde undværes. Naar man har udstemt den øvrige Del af Paragraffen efter Regeringens Lovforslag, tror jeg ogsaa, man ved nærmere Overvejelse vil komme til det Resultat, at man ikke behøver dette; men efter at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har stillet et Vædringsforslag paa det Punkt, som ganske væsentlig griber

ind paa Fattigvæsenets Omraade, er det muligt, at man kunde finde, at det af det ærede Medlem stillede Forslag havde nogen Betydning for den nærværende Sag, og at man af den Grund kunde beholde denne Bestemmelse, og det er vistnok rigtigt, hvad den ærede Ordfører ogsaa har syntes, at tage det Spørgsmaal under nærmere Overvejelse, hvorledes man skal stille sig til denne Sag. Jeg kommer dernæst til Vædringsforlaget under Nr. 37. Jeg omtaler nemlig nu de Vædringsforslag, hvor alle 4 Medlemmer af Højre ere enige. Det er Spørgsmaalet om Hjemsendelsen; der har hele Udvalget og ogsaa Mindretallet været enigt i, at det var nødvendigt, at der blev truffet noget strengere Bestemmelser for Hjemsendelsen end hidtil; thi naar Opholdskommunen skal deltage med en saa betydelig Andel som en Fjerdedel i Forsørgelsesudgifterne, som det foreslaas i Lovforslaget, saa vil det kunne forudses, at Hjemsendelserne ville finde Sted i langt højere Grad end tidligere, hvis der ikke bliver taget Forholdsregler derimod. Det Forslag, som Udvalget i sin Helhed er enigt i, findes under Nr. 38. Jeg ser meget vel, at det vil kunne kritiseres, og jeg veed meget godt, at der er dem, som mene, at det ikke indeholder stringente og strenge Bestemmelser nok, men jeg er ogsaa som den ærede Ordfører enig deri, at naar samtlige disse Bestemmelser skulle være opfyldte, før at Hjemsendelsen skulde kunne finde Sted, vil den ikke komme til at foreligge i mange Tilfælde, hvor den ikke kan siges at være vel begrundet.

Derimod kan Mindretallet ikke tiltræde Vædringsforlaget under Nr. 37 til § 51 — det blev anbefalet af den ærede Ordfører — og jeg skal sige kortelig hvorfor. Der opstilles først den Betingelse, at naar en Familie har haft Ophold paa et Sted i 2 Aar (Afbrudelse af Ordføreren: Har været bojet der) eller rettere sagt har været bosat der, skal den ikke uden særlige Omstændigheder kunne hjemsendes. Nu er 2 Aar en forholdsvis kort Tid til at blive saaledes rodfæstet, at man derved skulde vinde en Ret, som man ellers ikke vilde have, og efter 2 Aars Forløb kan der for vedkommende Kommune, baade Opholds- og Forsørgelseskommunen, være lige saa stor Anledning til at ønske en Hjemsendelse, som der kan være paa